

[Alfred Hansen]

medlem, som udnævnes til minister, omgående nedlægge sit folketingsmandat. Det er altså min principielle holdning, men jeg må selvfølgelig erkende, at grundloven forhindrer, at noget sådant kan praktiseres, idet enhver, som er valgbar, naturligvis må kunne opstille og blive valgt til folketetinget.

Ved samme debat sagde hr. Poul Hartling – og jeg citerer:

»Venstres gruppe vil stemme for udvalgets indstilling, men på den givne foranledning har jeg lyst til at sige, at for næsten 20 år siden var vi et par stykker, som rejste det spørgsmål, om ikke man burde følge den norske ordning, at når et folketingsmedlem blev medlem af en regering, så afstod han fra at sidde i tinget, og suppleanten blev indkaldt. Det kan der føres en lang, god argumentation for. Det skal jeg afstå fra her og blot henstille til udvalget for forretningsordenen og det udvalg, vi har nedsat om tingets arbejdsgang, at man tager det spørgsmål op, hvordan det bedst kan ordnes.«

Endvidere skrives der i Fyens Stiftstidende den 31. marts 1980 under initialerne J.E. vedrørende retsforbundets forslag, at i princippet er der noget tiltalende i dette forslag. Landets forfatning bygger jo på en tredeling af magten mellem den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt. Folketinget repræsenterer den lovgivende magt, mens regeringen repræsenterer den udøvende magt. Ved at følge retsforbundets forslag ville der blive en klarere skillelinje mellem den lovgivende og den udøvende magt.

Det er sådan set med udgangspunkt netop i denne tredeling, at vi har taget initiativet til dette forslag. Vi mener, der i øjeblikket er en form for sammenblanding af den lovgivende og den udøvende magt; derfor har vi ment, det var rigtigt, at i det øjeblik et folketingsmedlem blev minister, fik han mulighed for at søge orlov. Dette er ham forbudt i dag, og jeg synes i grunden, det er urimeligt, at man ikke kan nærme sig friheden så meget, at et folketingsmedlem, som bliver minister, og som måske mener, det er for meget at besidde begge poster, rent faktisk kan søge orlov. Derfor var det ikke helt rigtigt, når hr. J. K. Hansen sagde, at vi vil have, at et folketingsmedlem søger orlov. Det er ikke det, forslaget går ud på; det går ud på, at et folketingsmedlem skal have mulighed for at søge orlov.

Jeg skal ikke forlænge debatten. Vi må nok diskutere videre i udvalget for forretningsordenen, man tak for de tilkendegivelser, der er kommet.

Jeg kunne forstå på hr. Keld Andersen, at det skulle være et enten-eller, og at hr. Keld Andersen og det konservative folkeparti var tilfredse med det, der gælder i øjeblikket, også fordi der ellers skulle en større grundlovsændring til. Det er klart, at jeg drømmer ikke om, at vi skulle i gang med en grundlovsændring, men dette kan også ordnes uden de store problemer blot ved at ændre forretningsordenen for folketetinget.

Hr. Voigts kommentar, at det måtte være en forudsætning, at man ikke kunne oppebære løn begge steder, betragter jeg som en positiv tilkendegivelse over for intentionerne bag forslaget, så jeg må takke for den tilslutning, der trods alt har været. En hel del partier har jo ikke haft ordet, så vi kan ikke vide, hvordan deres holdning er, men jeg glæder mig til et stille, roligt og særdeles seriøst arbejde om disse virkelig fundamentale forhold. De har jo noget med vores folkestyre at gøre, og det er spørgsmålet, i hvor høj grad det er sundt for demokratiet, at man ikke har en klarere adskillelse mellem den lovgivende og den udøvende magt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ebba Strange):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til udvalget for forretningsordenen. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Fjerde næstformand (Ebba Strange):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Fra medlem af folketetinget *Mette Groes*, der har orlov, har jeg modtaget meddelelse